

DREMPEL 11

Steeds Staande

Daar is 'n diep verskil tussen oorleef en staande bly.

Oorleef is 'n instink.

Staande bly is 'n keuse.

Baie dink dat die twee dinge saamval.

Dit is nie waar nie.

'n Man kan 'n storm oorleef en die res van sy lewe uitgestrek op sy puin deurbring.

'n Ander kan dieselfde storm deurgaen, versamel wat oorgebly het en besluit om aan te hou.

Die verskil lê nie in die wond nie.

Die verskil lê in die posisie.

Vir 'n lang tyd het ek geglo dat die lewe 'n kwessie van resultate was.

Toe het die beproewings gekom.

En ek het ontdek dat die lewe veral 'n kwessie van uithouvermoë was.

Morele uithouvermoë.

Emosionele uithouvermoë.

Menslike uithouvermoë.

Daar is jare waarin alles skynbaar saamwerk.

Die mense kom.

Die geleenthede groei.

Die projekte ontwikkel.

Selfs die toekoms lyk of dit 'n vriendelike gesig het.

Dan kom ander jare.

Verskillende jare.

Jare wat nie vra wat jy begeer nie.

Jare wat vra wat jy kan verduur.

Dit is die jare wat nie in die foto's verskyn nie.

Die jare wat niemand vier nie.

Die jare waarin die hoofberoep eenvoudig word om aan te hou.

Ek het geleer dat elke persoon 'n denkbeeldige breekpunt besit.

'n Grens wat 'n mens aan jouself vertel.

"As dit sou gebeur, sou ek dit nie kon maak nie."

"As ek dít sou verloor, sou dit klaar wees."

"As daardie beproewing sou kom, sou ek inmekaarstort."

Ek het dit ook gedink.

Toe besluit die lewe, met sy gewone ironie, om dit te toets.

En dikwels ontdek ons iets verrassends.

Ons is meer veerkragtig as wat ons ons
verbeel het.

Nie sterker nie.

Meer veerkragtig.

Die krag behoort aan die helde.

Die veerkragtigheid behoort aan die normale
mense.

Aan dié wat soggens wakker word.

Aan dié wat aanhou werk.

Aan dié wat mediese besoeke trotseer.

Rekeninge.

Verantwoordelikhede.

Afwesighede.

Vrese.

En vind nietemin die manier om vorentoe te
gaan.

Hulle is die ware spesialiste van die oorlewing.

In die loop van my lewe het ek mense
ontmoet wat uitstekende redes sou gehad het
om oor te gee.

Hulle het baie meer daarvan gehad as wat ek
ooit gehad het.

En tog het hulle aangehou.

Nie omdat hulle optimisties was nie.

Nie omdat hulle naïef was nie.

Nie omdat hulle die pyn geïgnoreer het nie.

Hulle het aangehou omdat iemand van hulle afhanklik was.

'n Dogter.

'n Seun.

'n Ma.

'n Man.

'n Vrou.

'n Vriend.

'n Gemeenskap.

Die plig genereer, soms, 'n krag wat die karakter alleen nie besit nie.

Wanneer jy nie net vir jouself leef nie, word jy meer veerkragtig.

Nie gelukkiger nie.

Nie meer onkwesbaar nie.

Meer veerkragtig.

Daar bestaan 'n punt in die lewe waar jy ophou om jouself af te vra:

"Waarom gebeur dit met my?"

En jy begin om jouself af te vra:

"Wat moet ek nou doen?"

Wanneer hierdie transformasie plaasvind,
verander iets.

Die lyding verdwyn nie.

Maar dit verloor die hoofrol.

Die toneel word weer deur die handeling
beset.

Deur die hede.

Deur die volgende tree.

Wanneer ek die afgelegde pad beskou, besef
ek dat die beslissende oomblikke nie dié van
die groot triomfe was nie.

Dit was dié van die groot blywendhede.

Die dae waarop ek moeg was.

Die dae waarop ek bang was.

Die dae waarop niemand my sou kon verwyt
as ek opgegee het nie.

En tog, op een of ander manier, het ek
aangehou.

Nie altyd goed nie.

Nie altyd met elegansie nie.

Nie altyd met moed nie.

Maar ek het aangehou.

Vandag wantrou ek die volmaakte vertellings.

Ek wantrou die mans wat beweer dat hulle
nooit twyfel gehad het nie.

Ek wantrou die biografieë sonder krake.

Om 'n eenvoudige rede.

Hulle bestaan nie.

Elke mens dra binne-in homself 'n argief van
onsigbare gevegte.

Sommige gewen.

Sommige verloor.

Sommige nog oop.

Die volwassenheid bestaan nie daarin om
hulle uit te skakel nie.

Dit bestaan daarin om te leer om saam met
hulle te leef.

Met verloop van tyd het ek nog iets verstaan.

Die littekens is nie die teenoorgestelde van
die krag nie.

Hulle is die bewys van sy bestaan.

Niemand kom ver sonder merke nie.

Niemand gaan werklik deur die tyd sonder om
iets langs die pad te laat nie.

Die vraag is nie of ons gewond sal word nie.

Die vraag is wat ons daarna sal doen.

Sal ons onself toemaak?

Sal ons bitter word?

Sal ons in regters van die wêreld verander?

Of sal ons ondanks alles aanhou glo in die mense?

Vir my was dit die moeilikste beproewing.

Nie om aan te hou leef nie.

Om aan te hou vertrou.

Om aan te hou hoop.

Om aan te hou bou.

Om aan te hou liefhê.

Dit is veel eenvoudiger om jouself te verdedig as om oop te bly.

Veel eenvoudiger om sinies te word as om beskikbaar te bly.

Veel eenvoudiger om terug te trek as om aan te hou vorder.

En tog was die beste lewe wat ek geken het altyd aan die teenoorgestelde kant van die vrees.

Miskien is dit die outentieke betekenis van staande bly.

Nie om onkwesbaar te wees nie.

Nie om onoorwinlik te wees nie.

Nie om volmaak te wees nie.

Maar om te weier om die wonde toe te laat
om te besluit wie ons sal word.

Wanneer ek terugkyk, sien ek nie 'n man wat
die storms vermy het nie.

Ek sien 'n man wat deur hulle gegaan het.

Sommige goed.

Sommige sleg.

Sommige deur stukke van homself daarin te
laat.

Maar deur hulle te gaan.

Uiteindelik glo ek dat elke bestaan deur 'n
enkele vraag beoordeel word.

Nie hoe hoog jy gekom het nie.

Nie hoeveel jy besit het nie.

Nie hoeveel jy gevier is nie.

Maar wat oorgebly het toe al die res
weggeneem is.

Ek ken my antwoord.

Dit is nie 'n heroïese antwoord nie.

Dit is nie 'n buitengewone antwoord nie.

Dit is 'n menslike antwoord.

Ná die verliese.

Ná die foute.

Ná die siektes.

Ná die skeidings.

Ná die vrese.

Ná die tyd.

Ek is nog hier.

Steeds staande.